

Roma Ngadegkeun Titingalian — Nomer Opat

*Ngahirupkeun deui Pasulayan Heubeul: Patempuran Ngeunaan Tafsir
Nubuat dina Adventisme*

Jeff Pippenger
2024-08-08

Urang geus diparéntahkeun ti heula yén “pasulayan-pasulayan heubeul” bakal dihirupkeun deui dina poé-poé panungtungan.

“Dina sajarah jeung nubuatan, Firman Allah ngagambarkeun pasalia panjang anu terus lumangsung antara bebeneran jeung kasalahan. Pasalia éta nepi ka ayeuna kénéh keur lumangsung. Hal-hal anu geus kungsi aya, baris diulang deui. Pasulayan-pasulayan heubeul baris dihirupkeun deui, sarta téori-téori anyar bakal terus-terusan mucunghul.” Selected Messages, book 2, 109.

Kalawan teu weléh, paséa-paséa baheula éta mangrupa usaha satanis pikeun ngagulingkeun kalungguhan Roma Modern, sabab Roma kapapaan dina poé-poé panungtunganlah anu netepkeun eta titingalian. Aya sababaraha conto ngeunaan kanyataan ieu dina sajarah Adventisme. Anu kahiji nyaéta paséa antara kaum Protestan jeung kaum Millerite sakumaha digambarkeun dina bagan panaratas taun 1843. Hiji-hijina rujukan dina bagan panaratas suci taun 1843, anu “diarahkeun ku Gusti sarta henteu meunang dirobah,” anu lain rujukan langsung kana hiji bebeneran nubuatan tina firman Allah, nyaéta gambaran ngeunaan paséa kaum Millerite jeung kaum Protestan dina mangsa éta. Kaum Protestan ngaidéntifikasi “perampok-perampok bangsamu” dina Daniel pasalABELAS, ayat opat welas, minangka Antiokhus Epifanes, ari kaum Millerite terang yén éta téh Roma.

“164 Pupusna Antiochus Epiphanes, anu tangtu waé, henteu ngadeg ngalawan Pangeran para pangeran, sabab anjeunna geus pupus 164 taun saméméh Pangeran para pangeran lahir.” Bagan Pelopor 1843.

Saterasna timbul pasulayan antara James White jeung Uriah Smith ngeunaan idéntifikasi anu leres tina “raja ti kalér” dina Daniel pasalABELAS. James leres nalika ngaidéntifikasi “raja ti kalér” dina ayat-ayat panungtung DanielABELAS minangka Roma kapapaan, atawa sakumaha ku sim kuring disebut Roma modéren. Smith ngabantah yén “raja ti kalér” dina Daniel pasalABELAS, ayat tilu puluh genep, nyaéta Perancis ateistis.

“AYAT 36. Jeung raja éta bakal lampah nurutkeun kahayangna sorangan; sarta anjeunna bakal ngagunkeun dirina, jeung ngagedékeun dirina ngaleuwihan unggal allah, sarta bakal ngucapkeun perkara-perkara anu matak pikaheraneun ngalawan Allah anu ngungkulan sakabéh allah, sarta bakal hasil nepi ka bebendu éta kasampurnakeun; sabab naon anu geus ditangtukeun téh pasti bakal kajadian.

“Raja anu dipidangkeun di dieu moal bisa nuduhkeun kakawasaan anu sarua jeung anu pamungkas diperhatikeun; nyaéta, kakawasaan kapapaan; sabab katerangan-kateranganana moal cocog lamun diterapkeun ka kakawasaan éta.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation,

Smith nyelapkeun “tafsiran pribadi”-na sorangan nalika anjeunna nyatakeun, “Raja anu diwanohkeun di dieu teu bisa nandakeun kakawasaan anu sarua jeung anu panungtungan diperhatikeun; nyaéta, kakawasaan kapapaan; sabab rincian-rincianna moal cocog lamun diterapkeun kana kakawasaan éta.” Firman Allah moal kungsi gagal, sarta sacara gramatikal teu leres ngagunakeun hiji dalil manusa pikeun mungkir struktur gramatikal anu écés tina éta petikan. Ayat éta nyebutkeun “jeung raja éta,” anu nuntut yén raja anu keur diidentifikasi téh raja anu sarua jeung anu digambarkeun dina petikan saméméhna. Teu aya bukti ngeunaan hiji raja anyar, sarta Smith negeskeun yén “kakawasaan anu sarua jeung anu panungtungan diperhatikeun” téh nyaéta “kakawasaan kapapaan.” Dina bukuna anjeunna ngaku yén ti ayat tilu puluh hiji nepi ka ayat tilu puluh lima téh kakawasaan kapapaan, sarta ku euweuh bukti gramatikal anu ngaidéntifikasi hiji raja anyar dina ayat tilu puluh genep, anjeunna ngan saukur ngajawab yén ayat-ayat sanggeus ayat tilu puluh lima henteu ngagambarkeun ciri-ciri profétik tina kakawasaan kapapaan. Ku kituna anjeunna nyelapkeun pamadeganana ngeunaan Perancis.

Nalika Smith nyanghareupan ayat kaopat puluh, dasar nubuat anu cacad anu geus diwangunna ku tafsir pribadina maksa anjeunna pikeun nangtukeun ayana perang tilu pihak, anu ku sangkaan-sangkaanna ngenalkeun raja beulah kidul minangka Mesir, anu dina ayat éta “ngadorong” ngalawan Perancis, sedengkeun Turki ku anjeunna diidentifikasikeun minangka raja beulah kalér anu ogé datang ngalawan Perancis. Tambahan tafsir manusa éta ngawangun hiji modél nubuat anu nyababkeun Smith ngaidentifikasikeun hiji Armagedon literal, nalika Turki maju ka Yerusalem, nandaan panutupan mangsa kasempetan manusa nalika Mikail nangtung. Loba buku dina sajarah Adventisme geus ditulis kalawan leres pikeun ngaidentifikasikeun kasalahan tina panerapan anu saperti kitu.

Lain tujuan ieu tulisan lain pikeun ngabahas buah tina tafsiran pribadi Uriah Smith, tapi saukur pikeun nangtukeun pasulayan anu timbul nalika anjeunna mimiti ngamajukeun tafsiran pribadina; sabab nalika James White nentang pamadeganana anu sesat, éta jadi hiji deui jalur pasulayan dina Adventisme, tempat idéntifikasi anu leres ngeunaan Roma diserang ku hiji panerapan anu palsu.

Aya ogé pasualan anu panjang tur nyéred ngeunaan “the daily” dina kitab Daniel, nalika Adventisme Laodikea nganut paham Protestan nu murtad anu ngaidéntifikasi “the daily” dina kitab Daniel minangka palayanan Kristus di Bait Suci, anu patukang tonggong jeung bebeneran dasar anu geus diteguhkeun yén “the daily” téh lambang Roma pagan.

“Satuluyna sim kuring ningali patali jeung ‘kurban sapopoe’ (Daniel 8:12), yén kecap ‘kurban’ téh ditambahan ku hikmah manusa, sarta henteu kaasup kana éta naskah, jeung yén Gusti parantos maparin pamadegan anu leres ngeunaan éta ka jalma-jalma anu ngabewarakeun pekik jam pangadilan. Waktu kasatuan aya, saméméh taun 1844, ampir kabéh ngahiji dina pamadegan anu leres ngeunaan ‘kurban sapopoe’; ari dina kaayaan ruwet saprak taun 1844, pamadegan-pamadegan séjén geus dianut, sarta gelap jeung kabingungan tuluy nuturkeun. Waktu henteu deui jadi ujian ti saprak taun 1844, sarta moal kungsi deui jadi ujian.” Early Writings, 74.

Dina mangsa panungtungan, dina taun 1989, nalika genep ayat pamungkas tina Daniel sabelas dibuka segelna, raja kalér harita dipikawanoh minangka Roma kapapaan, sakumaha James White geus saméméhna nangtukeun dina pasualan bantahana jeung Uriah Smith. White nerapkeun métodologi “garis kana garis” nalika anjeunna nyanghareupan kasalahan pamadegan Smith. White ngabantah yén lamun kakawasaan panungtungan anu digambarkeun dina Daniel dua, jeung kakawasaan panungtungan anu digambarkeun dina Daniel tujuh, jeung kakawasaan panungtungan anu digambarkeun dina Daniel dalapan, sadayana téh Roma, mangka dumasar kana tilu garis kasaksian, kakawasaan anu nepi ka ahirna dina Daniel sabelas téh Roma, lain sakumaha klaim Smith yén éta téh Turki.

Gerakan nubuat malaikat katilu anu dimimitian dina taun 1989, teu lila sanggeus 11 Séptémber 2001 nyanghareupan hiji pasulayan ngeunaan Yoél pasal hiji. Dina lima ayat kahiji, dua saksi, kahiji tina generasi-generasi, tuluy tina serangga-serangga, nangtukeun hiji karuksakan nu lumangsung sacara progresif anu ditimpakeun ka Adventisme ku Roma. “Jalma-jalma mabok” dina nubuat, nurutkeun Yesaya, nyaéta “jalma-jalma panyindir anu maréntah Yerusalem.” Maranéhna hudang dina generasi kaopat jeung panungtungan. Karuksakan anu lumangsung sacara progresif éta mangrupa karuksakan rohani, sabab anu keur diungkulan téh Yerusalem dina poé-poé panungtungan, jeung ti saprak pangberontakan taun 1863 terus ka hareup, urang Advent Poé-Katujuh Laodikia nginum beuki jero kana doktrin-doktrin Roma.

Pangandika PANGERAN anu sumping ka Yoél bin Petuél. Dangukeun ieu, hé para kokolot, sarta déngékeun, sakumna pangeusi nagri. Naha ieu geus kajadian dina jaman maranéh, atawa malah dina jaman karuhun maranéh? Caritakeun ieu ka anak-anak maranéh, sarta sina anak-anak maranéh nyaritakeun ka anak-anakna, jeung anak-anakna ka turunan anu séjén deui. Anu kari ku hileud badag didahar ku walang; jeung anu kari ku walang didahar ku hileud leutik; jeung anu kari ku hileud leutik didahar ku hileud séjén. Hudang, hé para jelema mabok, tuluy ceurik; jeung ngagorowok, hé sakumna anu nginum anggur, lantaran anggur anyar geus dipupus tina sungut maranéh. Yoél 1:1–5.

Sanggeus wangunan-wangunan gedé di Kota New York rubuh, kahartina yén hujan panungtung harita mimiti “nyiprat”, sarta yén kontrovérsi dina Habakuk pasal dua, anu geus kacumponan dina sajarah Millerit, sakali deui keur lumangsung. Kontrovérsi éta ngeunaan métodologi nubuat anu leres.

Abdi rek nangtung dina tempat pangawalungan abdi, sarta nempatkeun diri dina munara, sarta rek nénjo pikeun nyaho naon anu baris diucapkeun ku Mantenna ka abdi, jeung naon anu kudu ku abdi dijawab lamun abdi ditegor. Jeung PANGERAN ngawaler ka abdi, sarta ngandika, Tuliskeun éta titingalian, sarta écéskeun dina loh-loh, sangkan anu maca éta bisa lumpat. Sabab éta titingalian masih kénéh keur waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina ahirna éta baris nyarita, sarta moal bohong: sanajan éta lila datangna, antosan éta; sabab éta tangtu baris datang, éta moal molor. Lah, jiwana anu ngagedéan diri teu lempeng dina dirina: tapi anu bener bakal hirup ku iman-na. Sumawona deui, ku sabab anjeunna ngalanggar ku anggur, anjeunna jalma sombong, sarta henteu cicing di imah, anu ngalegaan kahayangna siga kubur, sarta lir pati, sarta teu bisa wareg, tapi ngumpulkeun ka dirina sagala bangsa, sarta ngagundukkeun ka dirina sagala umat. Habakkuk 2:1–5.

Pangudag Habakuk dua ngagambarkeun pangudag gerakan saratus opat puluh opat rébu anu dimimitian nalika malaikat anu kuat dina Wahyu pasal dalapan belas turun dina Séptémber 11, 2001. Tuluy timbul hiji paséa antara jalma-jalma anu nangtung dina dasar-dasar Adventisme anu digambarkeun dina bagan panaratas 1843, jeung jalma-jalma anu dina Habakuk ngalanggar “ku anggur” sarta anu mangrupikeun “jalma-jalma mabok” dina Yoél anu tuluy “hudang,” ngan ukur supaya “anggur anyar” dipiceun tina “sungut” maranéhna.

Kecap Ibrani “reproved” dina ayat kahiji hartina “bantah jeung”. Bantahan anu dipasihkeun ka para panjaga Millerite digambarkeun dina bagan panaratas taun 1843 anu disusun dina bulan Méi 1842 pikeun minuhan ayat-ayat ieu. Hiji golongan anu hirup ku iman maranéhna aya dina paselisihan ngeunaan talatah bebeneran ayeuna anu sipatna nubuat keur mangsa éta, jeung golongan séjén anu ngalanggar ku anggur. Maranéhna téh para mabokna Yoel anu hudang tuluy manggihan yén anggur, lambang doktrin, geus dipotong tina sungut maranéhna. Maranéhna téh para mabokna Efraim dina kitab Yesaya anu maréntah Yerusalem sarta teu mampuh ngartos kana kitab anu disegel.

Cilaka kana makuta kareueus, ka para paminum urang Éfraim, anu kaéndahan mulya maranéhna ibarat kembang nu keur layu, anu aya di puncak lebak-lebak subur maranéhna anu katarajang ku anggur! Lah, Gusti kagungan saurang anu kawasa jeung kuat, anu saperti badai hujan és jeung angin topan nu ngancurkeun, saperti caah cai gede nu ngagulidag, bakal ngabantingkeun ka taneuh ku panangan. Makuta kareueus, nya éta para paminum urang Éfraim, bakal dihinjak ku sampéan.... Eureun heula sarta héran; sasambatlah jeung ngagero: maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oleng, tapi lain ku inuman keras.... Ku sabab éta, dangukeun pangandika Gusti, eh maranéh jelema-jelema anu ngahina, anu maréntah ieu bangsa anu aya di Yerusalem. Sabab Gusti geus ngucurkeun ka maranéh roh saré nu jero, sarta geus meungpeuk panon maranéh: para nabi jeung para pamingpin maranéh, para nu ningali titingalian, ku Anjeunna geus ditutupan. Jeung sakabéh titingalian jadi ka maranéh saperti kecap-kecap dina hiji kitab anu disegel, anu dipasrahkeun ku jelema ka anu pinter, cenah, “Mangga baca ieu, sim kuring nyuhunkeun”; tuluy manéhna ngajawab, “Abdi teu tiasa, sabab ieu disegel.” Jeung kitab éta dipasrahkeun ka anu teu bisa maca, cenah, “Mangga baca ieu, sim kuring nyuhunkeun”; tuluy manéhna ngajawab, “Abdi teu bisa maca.” Yesaya 28:1–3, 14; 29:9–12.

Padebat dina kitab Habakuk antara para pamabok ti Éfraim jeung maranéhna anu hirup ku iman kana Firman nubuat Allah sacara husus dipikawanoh minangka padebat ngeunaan métodologi anu bener lawan anu salah dina kasaksian Yesaya, sabab Yesaya nétélakeun yén métodologi “baris kana baris” téh anu nyababkeun para pamabok tisoledat sarta asup kana hiji pasatujuan maot.

Tapi maranéhna ogé geus sasab ku anggur, jeung ku inuman nu matak mabok geus nyasab tina jalan; imam jeung nabi geus sasab ku inuman nu matak mabok, maranéhna kakeueum ku anggur, maranéhna nyasab tina jalan ku inuman nu matak mabok; maranéhna sasab dina tetenjoan, maranéhna titajong dina pangadilan. Sabab sagala méja pinuh ku utah jeung kokotor, nepi ka euweuh hiji tempat ogé anu beresih. Saha anu rék Anjeunna ajar pangaweruh? Jeung saha anu rék Anjeunna mikeun pamahaman kana doktrin? Naha ka jalma-jalma anu kakara disapah tina susu, jeung kakara dipisahkeun tina payudara? Sabab parentah kudu

parentah kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik: Sabab ku biwir nu gagap jeung ku basa séjén Anjeunna bakal nyarita ka ieu bangsa. Ka maranéhna Anjeunna geus ngandika, Ieu teh pangreureuhan anu ku dinya maranéh bisa mere nu capé reureuh; jeung ieu teh panyegeran: tapi maranéhna henteu daék ngadéngé. Tapi firman PANGERAN ka maranéhna jadi parentah kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy murag ka tukang, tuluy remuk, kajiret, jeung katangkep. Ku sabab eta dangukeun firman PANGERAN, eh maraneh jalma-jalma nu moyok, anu maréntah ieu bangsa anu aya di Yerusalem. Sabab maraneh geus ngomong, Kami geus nyieun perjangjian jeung pati, jeung jeung naraka kami geus sapuk; lamun pecut nu ngaguludag kawas caah liwat, eta moal nepi ka kami: sabab kami geus ngajadikeun kabohongan jadi pangungsian kami, jeung handapeun kapalsuan kami nyumputkeun diri. Yesaya 28:7–15.

Saterusna Yesaya ngécéskeun naon anu ku Allah dipasang kana pasualan Habakuk anu bakal ngadatangkeun pangadilan ka jalma-jalma anu mabok, nyaéta batu pondasi éta, “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, anu mangrupa nubuat waktu anu munggaran anu ku Jibril jeung para malaikat dipingpin sangkan William Miller ngartos.

Ku kituna kieu timbalan Gusti ALLAH: Tenjo, Kami netepkeun di Sion hiji batu pikeun dadasar, hiji batu anu geus diuji, hiji batu juru anu mulia, hiji dadasar anu pasti; sing saha anu percaya moal gugup buru-buru. Kaadilan deuih ku Kami rek dijadikeun garis ukur, jeung kabeneran jadi unting-unting; jeung hujan és bakal nyapu nyingkirkeun pangungsian tina kabohongan, sarta cai bakal ngalimpudan tempat panyumputan. Jeung perjangjian maraneh jeung pati bakal dibatalkeun, jeung kasaluyuan maraneh jeung naraka moal nangtung; lamun pecut banjir anu ngalimpud ngaliwat, mangka maraneh bakal dipapay ku eta. Yesaya 28:16–18.

Teu lila sanggeus Gusti mingpin umat-Na balik ka jalan-jalan baheula, mimiti dina 11 Séptémber 2001 aya hiji golongan anu geus ilubiung dina gerakan éta anu netepkeun yén opat serangga dina Yoél ngagambarkeun Islam tina kasangsaraan katilu. Nalika méthodologi “line upon line” geus dibukakeun ka umat Allah dina éta generasi panungtungan, hiji aturan konci dina nubuat kacangkling. Aturan éta nya éta panerapan rangkep tilu tina nubuat, sarta golongan anu netepkeun yén opat generasi dina Yoél ngagambarkeun Islam tina kasangsaraan katilu téh, kalawan salah, nerapkeun aturan panerapan rangkep tilu tina nubuat pikeun ngadukung panerapan maranéhna anu salah.

Tuluy dina kurun waktu taun 2014, Sétan diidinan asup ka ieu gerakan mawa agenda homoseksual “woke” ti Britania Raya jeung Australia, anu ngadadarkeun seranganana kana tafsir palsu ngeunaan sajarah anu dilambangkeun dina Daniel pasal sabelas ayat hiji nepi ka lima welas. Pamingpin anu pro-homoseksual, anu nyusup sarta nyerang ieu gerakan, ahirna ngedalkeun yén Adventisme kudu ménta hampura ka paus Roma, lantaran cenah geus ngalakukeun tuduhan palsu ka antikristus, nyaéta paus Roma. Tujuan tina serangan ieu nyaéta pikeun maéhan ieu gerakan, sarta utamana pikeun nimbulkeun kabingungan dina pasal éta pisan (Daniel 11:1–15) tempat “para rampog umat anjeun” diidentifikasi.

Sakabéh pasalia ieu mangrupa usaha Iblis pikeun ngabalieurkeun lambang Roma kapapaan. Henteu aya anu anyar di handapeun panonpoé, nurutkeun jalma anu pangwijaksanana anu kantos hirup. Kiwari, pasalia éta deui dumasar kana idéntifikasi Roma, anu dilambangkeun minangka “the robbers of thy people”. Tafsiran anyar jeung pribadi éta ngaku yén “the robbers of thy people” téh nyaéta Amérika Serikat, sarta ku kituna maranéhna écés henteu nyaho yén ieu téh pasalia anu sarua pisan jeung pasalia anu pangheulana antara kaum Millerite jeung kaum Protestan, jeung éta ogé nyambung kana paribasa heubeul anu disandarkeun ka panulis abad ka genep welas, John Heywood, anu nyebutkeun, “There are none so blind as those who will not see.” Variasi séjén tina ucapanana nyaéta, “None so deaf as those who will not hear.” Pangpangna, kalolobaan jalma henteu nyaho yén éta ungkara disandarkeun ka Heywood, kitu deui maranéhna henteu ngarti yén ucapan Heywood éta dicokot tina petikan-petikan Alkitab, saperti anu kapanggih dina Yermia, Yesaya, sarta anu dikutip ku Yesus dina Perjanjian Anyar.

Dangukeun ayeuna ieu, eh bangsa nu bodo, sarta henteu boga pangarti; nu boga panon, tapi teu ningali; nu boga ceuli, tapi teu ngadéngé. Yeremia 5:21.

Anu “jalma” dina kitab Daniel jeung “parawan-parawan bodo” dina Injil Mateus téh nyaéta anu henteu ngarti kana “nambahanana pangaweruh”. Nambahanana pangaweruh dina taun 1989 utamana nya éta pangakuan yén genep ayat panungtung tina Daniel pasal sabelas nangtukeun kebangkitan jeung ragragna kakawasaan kapapaan anu pamungkas, atawa, sakumaha ku abdi ditandaan, Roma Modern. Ayat-ayat éta nangtukeun Amérika Sarikat, nanging ngan dina hubungan Amérika Sarikat jeung kakawasaan kapapaan. Anu “jalma” jeung anu “bodo” dipapandékeun jeung anu “wijaksana”, sarta anu wijaksana dina poé-poé panungtung mémang boga pamahaman kana nambahanana pangaweruh dina taun 1989. Anu bodo téh nyaéta maranéhna anu boga panon, tapi henteu ningali, jeung boga ceuli, tapi henteu ngadangu.

Geus kuring ngadangu sora Gusti, saur-Na, “Saha anu ku Kami kudu diutus, jeung saha anu rek indit pikeun Kami?” Tuluy saur sim kuring, “Ieu sim kuring; utus sim kuring.” Jeung Anjeunna ngandika, “Indit, sarta bejakeun ka bangsa ieu, ‘Aranjeun enya-nya ngadangu, tapi henteu ngartos; aranjeun enya-nya ningali, tapi henteu ngarasakeun hartina.’ Jadikeun hate bangsa ieu kandel, jadikeun ceulina beurat, sarta peureumkeun panonna; supaya maranéhna ulah ningali ku panonna, ulah ngadangu ku ceulina, ulah ngartos ku haténa, tuluy baralik, sarta disageurkeun.” Yesaya 6:8–10.

Jalma anu keur dipapatahan dina Yesaya pasal genep téh nyaéta maranéhna anu ngaku aya dina amanat “kayaktian ayeuna” nu sumping dina 11 Séptémber 2001, sabab Yesaya genep nandaan éta petikan minangka kajadian dina mangsa “bumi pinuh ku kamulyaan PANGERAN”. Bumi jadi caang ku kamulyaan Allah nalika malaikat dina Wahyu dalapan welas turun, nalika gedong-gedong gedé di Kota New York diruntuhkeun ku hiji keuna ti Allah.

Dina taun pupusna Raja Uzia, abdi ogé ningali Gusti linggih dina tahta, luhur tur dijangkungkeun, sarta ujung jubah-Na ngeusi Bait Allah. Di luhur éta nangtung para serafim; masing-masing boga genep jangjang; ku dua jangjang anjeunna nutupan beungeutna, ku dua nutupan sukuna, jeung ku dua anjeunna ngapung. Jeung nu saurang sasambat ka nu saurang deui, pokna, Suci, suci, suci, PANGERAN semesta alam; sakuliah bumi pinuh ku

kamulyaan-Na. Jeung tihang-tihang panto ngageter ku sora nu ngagero éta, sarta éta imah pinuh ku haseup. Yesaya 6:1–4.

Sadérék White ngahubungkeun pangwawaran malaikat éta jeung kajadian anu nandaan waktu nalika malaikat dina Wahyu pasal dalapan welas ngeusian bumi ku kamulyaan-Na.

“Wanci Allah bade ngutus Yesaya mawa hiji amanat ka umat-Na, Anjeunna ti heula ngidinan nabi éta ningali dina hiji titingalian ka tempat anu pangsuci-pang sucina di jero tempat suci. Ujug-ujug panto gerbang jeung hordeng jero Bait Suci téh siga diangkat atawa disingkirkeun, sarta anjeunna diidinan neuteup ka jero, ka tempat anu pangsuci-pang sucina, anu malah suku nabi gé teu meunang asup ka dinya. Di hareupeunana mucunghul hiji titingalian ngeunaan Yéhuwa linggih dina hiji tahta anu luhur tur ngajulang, sedengkeun kelim kamulyaan-Na ngeusi Bait Suci. Ngurilingan tahta éta aya para serafim, kawas para pangawal di sabudeureun Raja anu agung, sarta maranéhna ngagambarkeun kamulyaan anu ngurilingan dirina. Nalika pupujian maranéhna ngagema dina nada-nada anu jero pinuh ku pangbakti, tihang-tihang gerbang ngageter, saolah-olah diguncang ku lini. Kalayan biwir anu henteu kacemar ku dosa, para malaikat ieu ngocorkeun puji-pujian ka Allah. ‘Suci, suci, suci, nya éta PANGERAN semesta alam,’ saur maranéhna; ‘sakumna bumi pinuh ku kamulyaan-Na.’ [Tingali Yesaya 6:1–8.]”

“Para séráfim di sakuriling tahta kitu kacida pinuh ku rasa ajrih jeung hormat anu jero waktu maranéhna nenjo kamulyaan Allah, nepi ka maranéhna teu sakedapan ogé nenjo dirina sorangan kalawan rasa kagum. Puji maranéhna téh pikeun Gusti nu boga sarwa tentara. Nalika maranéhna neuteup ka mangsa nu bakal datang, waktu sakuliah bumi bakal pinuh ku kamulyaan-Na, pupujian kameunangan téh digemakeun ti hiji ka nu séjén dina kidung nu merdu, ‘Suci, suci, suci, nya éta Gusti nu boga sarwa tentara.’” Gospel Workers, 21.

Yesaya, anu ngawakilan umat Allah dina mangsa pamaterian anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001, dipaparin hiji amanat pikeun dibawa ka hiji bangsa anu boga panon, tapi henteu milih ningali, jeung ceuli, tapi henteu milih ngadéngé. Isa Almasih, salaku Alfa jeung Omega, ngagambarkeun tungtung mangsa pamaterian saratus opat puluh opat rébu ku awalna. Dina tungtungna bakal aya deui saurang utusan anu diwakilan ku Yesaya, anu mawa amanat ka hiji bangsa anu milih henteu ningali jeung ngadéngé. Amanat éta bakal ngahasilkeun panyucian ahir saratus opat puluh opat rébu. Amanat éta nyaéta kecap-kecap Kaleresan, anu dibawa tina kasaksian nubuat Allah. Éta kasaksian nubuat téh nyaéta “tetempoan” anu diteguhkeun ku kakawasaan anu dilambangkeun minangka “nu ngarampog ti bangsamu”.

Dina artikel saterusna urang baris nyokot masing-masing tina pasualan ieu sarta nempatkeun éta silih tindih dina hiji cara garis kana garis. Garis Millerite, garis Smith jeung White, garis “daily”, garis “raja ti kalér” dina 1989, garis serangga-serangga dina Yoél, jeung pasualan anu ayeuna. Genep pasualan heubeul, anu lamun ditingali garis kana garis, écés ngajunjug bebeneran tina pasualan kahiji anu digambarkeun dina bagan panaratas 1843. Éta bebeneran nyaéta yén Roma téh “nu ngarampok umat Anjeun”, anu ngagungkeun dirina sorangan, sarta anu ragrag, jeung netepkeun éta titingalian.

“Kuring geus ningali yén bagan 1843 téh dipingpin ku panangan Gusti, sarta yén éta henteu meunang dirobah; yén angka-angkana téh sakumaha anu dipikahoyong ku Mantenna; yén panangan-Na aya di luhurna sarta nyumputkeun hiji kasalahan dina sawatara angka éta, nepi ka teu aya saurang ogé anu bisa ningali éta, dugi panangan-Na dipiceun.” *Early Writings*, 74.

Nampik bebener-bebener anu aya dina bagan éta sarua baé jeung sakaligus nampik kawibawaan Roh Nubuat, sarta bagan éta nétélakeun yén anu netepkeun “the vision” téh nyaéta Roma, lain Amérika Sarikat; ari “the vision” éta nyaéta titingalian anu ku Suleman dipénta ku anjeunna ka urang yén tanpa “the vision” éta, umat Allah bakal binasa.

“Iblis téh... terus-terusan nyodorkeun anu palsu—pikeun nyasabkeun tina bebeneran. Panipuan Iblis anu pangahirna pisan nyaéta ngajadikeun kasaksian Roh Allah teu boga pangaruh nanaon. ‘Lamun euweuh tetenjoan, rahayat bakal binasa’ (Siloka 29:18). Iblis bakal digawé kalawan licik, ku rupa-rupa cara jeung ngaliwatan rupa-rupa sarana, pikeun ngagogojag kayakinan umat sesa Allah kana kasaksian anu sajati.

“Bakal aya kabencian anu dipicukeun ngalawan kana Kasaksian-kasaksian anu sipatna satanis. Gawé-gawé Iblis nyaéta pikeun ngaguncangkeun iman jamaah-gereja ka dinya, ku sabab ieu: Iblis moal bisa miboga jalan anu sakitu écésna pikeun mawa asup tipu dayana jeung ngabeungkeut jiwa-jiwa dina kasasabanna lamun panginget, tegoran, jeung piwuruk ti Roh Allah dipaliré.” *Selected Messages*, buku 1, 48.

“Anu ningali nepi ka handapeun beungeut, anu maca haté sakumna manusa, nyarios ngeunaan jalma-jalma anu parantos nampi cahaya anu agung kieu: ‘Maranéhna henteu kasiksa jeung kagét ku sabab kaayaan moral jeung rohani maranéhna.’ Enya, maranéhna geus milih jalan-jalan sorangan, sarta jiwana resep kana kalalaworakeun maranéhna. Kuring ogé bakal milih kasasaran maranéhna, sarta bakal ngadatangkeun ka maranéhna hal-hal anu dipikasiieun ku maranéhna; sabab nalika Kami nyaur, teu aya anu ngawalon; nalika Kami nyarita, maranéhna henteu ngadangu: tapi maranéhna ngalakukeun kajahatan di payuneun panon Kami, sarta milih anu henteu dipikaresep ku Kami.’ ‘Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasaran anu pohara kuat, nepi ka maranéhna percaya kana kabohongan,’ sabab maranéhna henteu narima kanyaah kana bebeneran, supaya maranéhna bisa disalametkeun,’ ‘tapi maranéhna malah resepeun kana kateuadilan.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Guru sawarga naros: ‘Kasesatan anu leuwih kuat naon anu bisa ngagoda pikiran salian ti pura-pura yén aranjeun keur ngawangun dina pondasi anu bener sarta yén Allah narima pagawéan aranjeun, padahal saenyana aranjeun ngalaksanakeun loba perkara nurutkeun kawijakan dunya sarta keur ngalakukeun dosa ngalawan ka Yéhuwa? O, ieu téh hiji panipuan anu kacida gedéna, hiji kasesatan anu matak kataji, anu ngarebut pikiran nalika jalma-jalma anu kungsi nyaho bebeneran salah nyangka wangun kasalehan téh sarua jeung sumanget jeung kakawasaanana; nalika maranéhna nganggap dirina beunghar, nambahan harta banda, sarta teu butuh nanaon, padahal saenyana maranéhna butuh sagalana.’” *Testimonies*, volume 8, 249, 250.